

El secret

L'hereva del tron estava assistint al funeral dels seus pares i a la tarda hauria d'anar al seu propi enterrament: la seva coronació. Estava absent, però no de cos sinó d'ànima. Després que el mossèn acabés la missa, els guardaespalles van escortar la princesa al cotxe.

A la cerimònia, la Dàhlia va sortir per la porta gran. Tots els convidats estaven sorpresos. No recordaven que feia cinc hores que s'havia acomiadat dels seus pares. Arribant a l'altar la Dàhlia estava pàl·lida. Darrere seu va veure l'ombra d'algú conegut. Sentia el cor a la gola com si li estigués sortint per la boca. De cop i volta ho va veure tot negre i va caure desmaiada. Del cop que s'havia donat al cap en sortia un rajolí de sang. Els metges van apropar-se-li apartant a tothom i la van pujar a l'ambulància per emportar-se la a l'hospital.

La llum va tornar, els ulls blaus de la Dàhlia es van obrir atents i confosos. No sabia on era, ni el que li havia passat. Sentia una pressió a la part posterior del cap. Mentre observava l'habitació de l'hospital, va veure el seu guardaespalles assegut a una cadira. Encara que ell estigués amb ella per protegir-la, ella se sentia sola, perquè sabia que no podia confiar en ningú. Les llàgrimes li queien per la cara. Els altres guardaespalles estaven repartits per tot l'edifici per assegurar la seguretat de l'hereva, però ella no se sentia segura. Sentia que hi havia algú a l'habitació que la veia. La Dàhlia no podia descriure aquell ésser perquè era indescriptible, inhumà. Però els dies a l'hospital passaven i la Dàhlia se sentia cada vegada més insegura, se sentia observada.

Dies després van portar la Dàhlia al castell on vivien els seus pares i on havia passat tota la seva infància amb el seu millor amic, el Caspian.

El Caspian va ser sempre el seu suport sentimental, la persona a qui ella havia confessat tots els seus secrets més íntims. Però el dia que van enviar el Caspian a una escola privada a Amèrica, van deixar de tindre relació i la Dàhlia no va tornar a ser la mateixa persona. La Dàhlia estava a la seva habitació recordant moments inoblidables amb la gent que ella més estimava i que ara no estava amb ella. L'havien deixat sola, l'havien abandonat.

Estava estirada al llit, feia dies que no sortia. Es passava el dia estirada, li portaven el menjar i tot allò que necessités. El guardaespalles va entrar a l'habitació per veure si tot anava bé. La Dàhlia li va dir que sí, però ell va proposar de quedar-se una estona amb ella perquè no estigués sola.

La Dàhlia es va aixecar del llit per anar a agafar un llibre i es va quedar parada davant de la prestatgeria movent els ulls de banda a banda per escollir la seva pròxima lectura. Quan es va començar a posar nerviosa: va sentir un soroll, el seu guardaespalles estava tirat a terra. Ella sentia que hi havia algú a l'habitació. Va baixar la mirada a terra i el seu cor va començar a palpitir a una velocitat inhumana. Una mà es va posar sobre l'espatlla de la noia. Va començar a sentir una angoixa al pit, més gran que ella, no podia respirar. L'ombra va agafar la nova reina per la mà prement-la amb tota la força que tenia, deixant-li la marca, la va girar i la va mirar als ulls. La Dàhlia no es creia el que tenia davant. Estava tremolant, li queien les gotes de suor per la cara xopant el seu pijama. L'ombra li va prémer encara més la mà, tan fort que la sang no li circulava. Va lligar la Dàhlia a la porta de l'armari i se'n va anar tancant la porta darrere seu. La Dàhlia no es creia el que estava vivint, tenia una inquietud al cos que la feia tremolar encara més, els seus ulls blaus i perfectes ara estaven vermells, inflats.

Va estar dues hores lligada, plorant amb desesperació. Ningú la va venir a veure per comprovar si estava bé. El silenci retrunyia per les parets, pels passadissos i per les habitacions del castell que normalment sempre estava ple de sorolls. De cop la Dàhlia va començar a sentir el soroll dels passos d'algú gran i que caminava amb determinació i cada vegada eren més intensos. La porta va grinyolar en obrir-se, però no hi havia ningú. L'angoixa de la Dàhlia va començar a augmentar. Minuts més tard, l'ombra va entrar per la porta, va agafar la Dàhlia bruscament. Ella va començar a cridar que no li fes mal i que li donaria allò que volgués, però tenia la boca tan seca de la por que estava passant que, no li sortien les paraules de la boca. L'ombra es va apropar a ella, la va deslligar, la va agafar de la mà i va sortir de l'habitació de la Dàhlia. Per un moment la idea d'escapar-se li va passar pel cap, però no tenia l'energia necessària per fer-ho. Tots dos van baixar les escales que donen a un gran rebedor amb decoració del segle dinou. La Dàhlia va girar el cap en direcció al menjador i va veure tots els membres de seguretat tirats a terra plens de sang. En aquell moment va començar a patir un

atac d'ansietat. Ell es va girar en sentir que la mà que sostenia ja no pesava. Estava a terra, estirada, plorant i respirant a un ritme inhabitual.

L'ombra la va agafar per aixecar-la, però la Dàhlia no podia ni caminar. La va carregar i se la va emportar a un cotxe, va tancar la porta de l'immens castell ple de

La va portar a una casa abandonada i la va lligar a una cadira. La Dàhlia estava tranquil·la gràcies al calmant que ell li havia donat. La va deixar lligada mentre ell se n'anava a una taula allargada plena de productes líquids. Des de lluny ella sentia unes frases estranyes, com si fossin d'una secta. L'ombra va començar a barrejar productes i cada vegada augmenta el volum de la seva veu. En aquell moment, fixant-se bé en cada detall de la casa, la Dàhlia es va adonar que ell no era una persona com els altres, sinó que feia part de la secta de bruixes i bruixots. Era fàcil adonar-se'n, ja que la secta s'identificava per un símbol que tots tenien i que representava els seus avantpassats. Ara ho entenia per què la porta s'havia obert sola i perquè als seus guardaespalles li queien llàgrimes de sang.

L'ombra se li va apropar, la va descordar, li va tapar els ulls i la va portar fins a una banyera plena d'un líquid verd. Quan la Dàhlia va veure la llum un altre cop es va tirar cap enrere, sense èxit. La va posar dins la banyera i la va emmanillar a unes barres de ferro.

La Dàhlia sabia que aquell era l'últim moment de vida que li quedava i que aquella persona seria l'última persona que veuria abans que els seus ulls es tanquessin per sempre. Ell va posar més líquids dins de la banyera i va dir les frases utilitzades pels rituals de bruixeria. L'aigua va començar a bullir. La Dàhlia estava cada vegada més nerviosa, però no podia fer res. L'aigua estava cada vegada més calenta fins al punt que la pell de la Dàhlia es cremava. El seu cor va començar a palpit molt fort fins que ja no va poder aguantar més. Va morir en aquella casa abandonada, matada per la persona en qui havia confiat tota la vida: el seu millor amic, el Caspian.

El noi que va matar la seva millor amiga per enveja. Per un lloc a la reialesa, un lloc que solament porta desgràcies i moments d'angoixa.